

сти удовлетворить не удастся, то производители выходят на внешний рынок труда. К внутреннему рынку труда относят основной кадровый состав предприятия. На этом уровне изучаются вопросы высвобождения работников в связи с изменением структуры производства, оплаты труда и сопоставления ее размеров с уровнем на внешнем рынке, возможности продвижения по службе, непрерывное повышение квалификации и связанные с этим проблемы.

Предложение услуги в форме труда на внешнем рынке могут формировать как вновь вышедшие в состав активного населения (лица, достигшие трудоспособного возраста, выпускники школ, высших учебных заведений и т.д.), так и лица повторно выходящие в состав активного населения (пенсионеры, желающие продолжать работать, ранее разочаровавшиеся найти работу, вышедшие из состава активного населения по другим причинам). Для успешной работы в удовлетворении потребностей в персонале на предприятиях необходимо широко использовать инструментарий маркетинга персонала, как для выявления внутренних резервов труда, так и для изучения ситуации на внешнем рынке. Это обеспечивается рядом способов: поиском перспективных студентов уже с младших курсов вузов, выплаты стипендии за счет предприятия, помощи в прохождении производственной практики, в подготовке и защите дипломных работ; сотрудничеством с центрами занятости (в том числе и коммерческими); взаимодействии с организациями, осуществляющими лизинг персонала, т.е. предоставление работников, временно командированных «напрокат»; организацией прогнозных исследований по проблемам подготовки и переподготовке квалифицированных работников организации.

**Артеменко О. С.,**

начальник відділу філії АТ «Ощадбанк»

## **ПРІОРИТЕТИ АНТИКРИЗОВОГО ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ БАНКІВСЬКОГО БІЗНЕСУ**

Подолання наслідків світової фінансово-економічної кризи супроводжується суттєвими змінами в регуляторній політиці бі-

льшості країн світу. Об'єктами посиленої уваги з боку регуляторів перш за все виступили великі банківські холдинги, банки, що активно займаються операціями з цінними паперами та інвестиційними операціями в цілому. Центральну роль у реформуванні фінансового сектору США, які виступили «піонерами» у напрямку активних регуляторних змін, відіграло прийняття Закону Дода—Франка, основні положення якого спрямовані на вирішення таких питань, як посилення захисту прав споживачів фінансових послуг, підвищення транспарентності позабіржового ринку похідних цінних паперів, створення системи нагляду, орієнтовану на мінімізацію системних ризиків фінансової системи в цілому, посилення регулювання системно важливих банків. Поряд із законом Дода—Франка слід також відмітити суттєвий вплив на ведення банківського бізнесу основних положень Базеля-III, який планується повністю запровадити до 2019 року в країнах ЄС.

До складу ключових напрямків антикризового державного регулювання, які характеризуються суттєвим впливом на ведення банківського бізнесу, слід включити такі:

1. Підвищення вимог до банківського капіталу шляхом посилення якості ризик-зважених капітальних вимог до банку та дестимулювання спекулятивних операцій банку з цінними паперами з метою зниження ймовірності його банкрутства. Крім того, відбувається підвищення частки капіталу першого рівня (основного капіталу) та введення «буфера консервації капіталу» (у відсотках до розміру основного капіталу банку), створення якого передбачається в період економічного підйому, а використання — в період економічного спаду.

2. Посилення вимог до ліквідності банків шляхом контролю показника покриття ліквідності (Liquidity Coverage Ratio, LCR), спрямованого на підтримання здатності банку покривати відтік капіталу за 30-денний строк запасом високоліквідних активів, та показником достатності фінансування (Net Funding Stability Ratio, NFSR), який відображає співвідношення між існуючим та необхідним обсягами капіталу банку.

3. Обмеження показника залучених коштів банку шляхом введення нормативного значення показника левериджу банку, що визначає співвідношення власного та залученого капіталу банку.

4. Посилення пруденційного регулювання з боку національних регуляторів ринку банківських послуг шляхом обмеження ризик-агресивних стратегій діяльності банків, скорочення ризик-

орієнтованих бізнес-напрямоків, зменшення взаємозалежностей між банками. Особливої уваги заслуговують системно важливі банки, погіршення фінансового стану чи банкрутство яких призводить до виникнення дисбалансів усієї банківської та фінансової системи країни. До таких банків пропонується запровадити підвищені вимоги (поряд з існуючими) до капіталу, рівня ризик-менеджменту та прозорості в цілому.

5. Підвищення якості внутрішніх систем ризик-менеджменту та корпоративного управління в банку шляхом внесення змін до систем винагородження праці в банку залежно від ступеню гармонізації інтересів усіх зацікавлених сторін банківського бізнесу, перегляду ролі підрозділів з ризик-менеджменту в банку, забезпечення ефективного моніторингу за управління ризиками з боку регуляторів.

Перелічені напрямки антикризового державного регулювання спрямовані, по-перше, на зниження ймовірності банкрутства банків, по-друге, підвищення відповідальності банків за результати ведення банківського бізнесу та зниження соціальної напруги в суспільстві (зокрема, платників податків, кошти яких під час подолання наслідків фінансово-економічної кризи спрямовувалися на відновлення фінансового стану банків). Водночас зазначені заходи мають суттєвий вплив на діяльність банків та обумовлюють виникнення питання щодо трансформації та суттєвого коригування бізнес-моделей банківського бізнесу. Наприклад, у частині посилення вимог до якості корпоративного управління виникають такі питання: 1) чи володіє банк даними та процесами, необхідними для дотримання нових вимог відносно розкриття інформації щодо винагородження праці в банку; 2) чи підтримує вище керівництво банку нововведення щодо посилення вимог до ведення бізнесу та ін. Крім того, очевидним є той факт, що введення в дію нових регуляторних вимог призведуть до змін в основних бізнес-процесах банку, організаційній структурі банку, реорганізації їх діяльності, перегляду пріоритетності окремих бізнес-напрямоків тощо, що створює додатковий тиск в умовах падіння ділової активності на фінансових ринках, зниження платоспроможного попиту на фінансові продукти та послуги банків, скорочення рентабельності банківського бізнесу. Підводячи підсумки зазначеного, головним питанням розвитку банківського бізнесу стає питання пошуку оптимальної бізнес-моделі його ведення в умовах посилення державного регулювання банківської діяльності.